

saglig Uoverensstemmelse. Saa er altsaa Spørgsmaalet: Kunde Ministeriet ikke lige saa godt forhandle med den enkelte Organisation, altsaa den lille Organisation, den Organisation, som repræsenterer en Særinteresse, f. Eks. Lokomotivførereforeningen? Dertil er der at sige, at det vilde ikke være praktisk, thi hvis man nu ved en Forhandling med Lokomotivførereforeningen opnaaede et Resultat, saa skulde dette Resultat dog, forinden det kunde træde i Kraft, forelægges en Hovedorganisation til Godkendelse. Det kræver jo nemlig selve Forhandlingsreglerne, og saa vil altsaa den Forhandling dog begynde, som det ærede Medlem vil undgaa. Det er derfor, jeg siger, at der ikke kan ske f. Eks. Lokomotivførereforeningen nogen Uret, thi hvis Forhandlingerne drejer sig om et Lokomotivførerspørgsmaal, bliver ifølge den Forretningsgang, som er institueret, et Medlem af Lokomotivførereforeningen tilkaldt, og det ærede Medlem behøver slet ikke at være bange for, at man i saa Tilfælde skulde ville narre den enkelte Institution, saa meget mindre, som det udtrykkeligt er tilsagt de betydende af de Organisationer, hvis Talsmand det ærede Medlem er, at man, hver Gang der foreligger Spørgsmaal, som har særlig Interesse for dem, vil forhandle Sagen med dem. Men selvfølgelig betinger man sig at ville forhandle Spørgsmaalet med Hovedorganisationen, og det har atter den meget rigtige Begrundelse, at hvis der opnaas Enighed mellem Administrationen og en af disse mindre Foreninger, er det ganske umuligt at overse, hvilke Konsekvenser det har i Forhold til de øvrige Tjenestemænd. Alene dette gør Forhandlingen vanskelig, men det gør den ogsaa betænkelig og farlig for Administrationen, thi det, man en Gang har indrømmet, vil man ikke ret vel kunne komme fra, selv om det medfører Konsekvenser, hvis Rækkevidde man slet ikke har forestillet sig. Derfor er det, jeg mener, det er upraktisk at forhandle med den enkelte Organisation og praktisk at forhandle med Hovedorganisationen, saa afgør Tjenestemændene imellem sig selv indbyrdes, hvor stor en Indrømmelse man vil kræve af Administrationen for denne enkelte Organisations Vedkommende. Maa jeg dernæst vende tilbage til den Sammenligning, jeg anstillede mellem dette Forhold og det, som er institueret gennem Voldgiftsretten, hvor Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund repræsenterer hver sin Gruppe. Det er meget

rigtigt, som det ærede Medlem (Birch) gjorde opmærksom paa, at her er Tale om en Interessesforskel af en helt anden Art, men derfor vil jeg ogsaa slaa det Billede i Stykker og sige: Vi behøver i det Forhold kun at beskæftige os med den ene af disse Hovedorganisationer, nemlig med Arbejdsgiverforeningen, saa har det ærede Medlem nemlig Forholdet. En Arbejdsgiverforening, som ikke er Medlem af den store Arbejdsgiverforening, maa desuagtet i enhver Arbejdskonflikt underkaste sig, hvad den store Arbejdsgiverforening bestemmer. Det er paa den Maade, jeg mener, Forholdet ligger parallelt.

Det ærede Medlems totale Misforstaaelse ligger altsaa i det ene Ord: Angrebspunkt. Det skal, som sagt, ikke sigte til, at der er rettet et Angreb paa mig, men det sigter til, at der er rettet et Angreb paa denne Hovedorganisation, og jeg er tilbøjelig til at tro, at med denne Rettelse vil det ærede Medlem faa et helt andet Indtryk af min Tale, naar han paa ny læser den.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Birch: Jeg har allerede en Gang tilladt mig at give den højtærede Minister et Raad. Det kan lyde dristigt, men til min Undskyldning maa det tjene, at jeg er nogle Aar ældre i denne Sal end den højtærede Minister. Derfor vil jeg sige, at jeg vil tilraade den højtærede Minister at lægge mere Mærke til Ordene, der bliver sagt og skrevet, end til Tonen; Ordene er dog det vigtigste. Vi har jo mange Gange i denne Sal hørt en Mand, der i en elskværdig Tone kan aflevere de største Ondskabsfuldheder; med mig haaber jeg Tilfældet er det modsatte.

For øvrigt maa jeg udtale min Beundring for den Lethed, hvormed den højtærede Minister lærer. Jeg hører f. Eks., at han allerede har lært en Taktik, der til Fuldkommenhed anvendes af hans Kampfælle i denne Sag, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen). Dette ærede Medlem holder meget af Slagord, og jeg vil kalde hans Taktik: Blæspruttetaktikken. Den gaar ud paa at plumre Vandet, saa at man glemmer det, som er det centrale i Sagen. Ærede Medlemmer vil have hørt, hvorledes den højtærede Minister her holdt en stor Tale, i hvilken han gik ud fra, at jeg havde misforstaaet Sagen. Ministerens